

Formueskatten/Zakah

Den tredje pligt er formueskatten eller zakah. Enhver Muslim er forpligtiget til at betale en bestemt del af sin opsparing (2 %) når den er over et vist minimum (svarende til værdien af 85g. 24kt. guld), eller en andel af sin landbrugsproduktion eller anden forretning, en gang om året, til sine fattige medborgere, en ny-konverteret til Islam, en rejsende eller en person med gæld. Dette er et minimum, men jo mere du betaler, des mere vil Gud vise sin barmhjertighed overfor dig.

Pengene der bliver betalt i formueskat/zakah, er ikke noget Gud behøver eller modtager, Han er hævet over alle behov eller ønsker, Han lover os i Sin milde og barmhjertige egenskab, at der vil blive os en stor belønning til del, dersom vi hjælper vores svagere stillede brødre. Dog, der er en væsentlig betingelse for at blive belønnet på den måde, og det er: når vi betaler i Guds navn, så må vi ikke forvente noget som helst materielt igen fra nogen side, heller ikke om det er et godt rygte eller lignende.

Zakah er lige så meget en hovedbestanddel af Islam, som de andre dele af tilbedelsen er det: bønnen/salah, samt Ramadanfasten/sauwm. Den fundamentale værdi består i at den forankrer i os noget der hjælper os af med selvished, og det forhindrer samfundet i at have en urørlig "pengeadel". Islam accepterer kun de folk indenfor sine rækker, der er villige til at give ud af det de har tjent på Guds vej, villigt og uden skelen til andre fordele. Der er ingen plads til nærighed. En sand muslim vil når kaldet lyder, ofre alle sine ejendele på Guds vej, for formueskatten/zakah har allerede opøvet ham i at gøre det.

Det Muslimske samfund har meget at opnå gennem zakah. Det er den en tvungen pligt, for enhver muslim der har noget, at hjælpe sin fattige medborger. Værdierne er ikke til for, at han alene skal bruge dem på sin egen komfort og luksus, der er folk, der med rette kræver noget af hans rigdom, og de er enker og forældreløse i samfundet, de fattige, de invalide, dem med evnerne - men uden økonomi til at udvikle dem, folk der ellers kunne blive meget nyttige for samfundet. Den der ikke anerkender kaldet, når det gælder sin ejendom, til fordel for denne slags mennesker i sit samfund, er i sandhed ond. For der er ingen større ondskab end den at fylde egne lommer, alt imens andre dør af sult eller lider under arbejdsløshed. Islam er en klar fjende af selvished, griskhed og skaffesyge. De der ikke er i besiddelse af universal kærlighed, kender kun til at beskytte og forøge deres formue, f.eks. ved at udlåne penge mod rente. Islams lære er det modsatte af denne indstilling, her deler man sine værdier med andre, hjælper dem til at stå på egne ben, og blive produktive medlemmer af samfundet.